

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: X, narozena X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, Varnsdorf

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2022, č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhala přezkumu shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 5. 2022, č. j. X.
2. Tímto usnesením bylo podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, neboť se žalobkyně bez vážného důvodu na předvolání nedostavila k výsledku. Správní orgán I. stupně uvedl, že na základě skutečností zjištěných při pobytové kontrole chtěl prověřit okolnosti plnění účelu požadovaného pobytu formou výpovědi žalobkyně a jejího manžela. Předvolání k výsledku bylo žalobkyni řádně doručeno fikcí dne 4. 4. 2022, žalobkyně se přes poučení o negativních důsledcích nedostavení se na předvolání k výsledku nedostavila, z konání výsledku se neomluvila, ani nesdělila důvod, pro který se nemohla dostavit k výsledku.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že předvolání k výsledku bylo žalobkyni řádně doručeno v souladu s § 169 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na adresu hlášeného pobytu uvedenou v cizineckém informačním systému, tj. X. Protože žalobkyně nebyla zastižena, bylo dle § 23 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, předvolání připraveno dne 25. 3. 2022 k vyzvednutí u provozovatele poštovních služeb. Jelikož si žalobkyně písemnost v úložní době nevyzvedla, tato se ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu považovala za doručenu dnem 4. 4. 2022. Žalovaný si byl vědom toho, že písemnost lze doručit bez vědomí adresáta, je však v jeho zájmu střežit si svá práva a povinnosti a přijmout taková opatření, aby se s každou písemností, která mu bude zaslána, seznámil. Žalobkyně v odvolání netvrdila žádné skutečnosti, proč si písemnost nepřevzala. Z obálky k písemnosti naopak vyplývá, že uvedené poučení bylo odtrženo, bylo zaškrtnuto pole „*adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení*“, písemnost byla tedy řádně doručena fikcí dne 4. 4. 2022. Žalovaný dodal, že pokud má žalobkyně při doručování na adresu hlášeného pobytu těžkosti s doručováním písemností, existují jiné způsoby doručování. Žádného z uvedených způsobů žalobkyně nevyužila. Dále žalovaný konstatoval, že dle výsledku provedené pobytové kontroly byla domovní schránka žalobkyně řádně označena jejím jménem a žalobkyně nevyvrátila tvrzené skutečnosti. Žalovaný uzavřel, že usnesení správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť byl naplněn důvod pro zastavení správního řízení o žádosti žalobkyně.

II. Žaloba

4. Žalobkyně namítala porušení § 59 správního řádu s odkazem na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2010, č. j. 51 Ca 1/2009-18, dle kterého se stanovenou pětidenní lhůtou rozumí alespoň 5 pracovních dnů. Předvolání bylo žalobkyni doručeno fikcí dne 4. 4. 2022, lhůta pro předvolání začala běžet dne 5. 4. 2022 a s ohledem na víkend skončila teprve v den konání výslechu, tj. dne 11. 4. 2022. Správní orgán I. stupně tedy nedodržel zákonem stanovenou podmínku, žalobkyně neměla dostatečnou lhůtu pro předvolání, i s ohledem na to, že k provedení výslechu si musela obstarat soudního tlumočníka do jazyka vietnamského, kteří jsou v Libereckém kraji jen dva.
5. Dále uvedla, že jí žádné předvolání nebylo doručeno. Tvrzení správního orgánu I. stupně, že jí předvolání muselo být doručeno, neboť součástí správního spisu je obálka, ve které je odtrženo poučení a bylo zaškrtnuto, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení, ještě neprokazuje, že doručovatel opravdu hodil poučení do správné schránky a nedošlo k záměně jmen, neboť v bydlišti žalobkyně se nachází větší počet vietnamských obyvatel, mohlo tedy dojít k chybě na konci doručovatele. V případě takového pochybení neměla žalobkyně žádnou příležitost, jak se o doručení písemností dozvědět. Přitom nesprávné doručování má v případech cizinců ze třetích zemí, kteří si žádají o dlouhodobé pobyty, fatální důsledky. Správní orgány postupují přehnaně formalisticky, i když je předvolání doručeno fikcí, nepokouší se opětovně předvolat cizince, naopak řízení o žádosti zastavují.
6. Závěrem žalobkyně namítala, že v důsledku procesního usnesení namísto meritorního rozhodnutí se správní orgány obou stupňů účelově vyhnuly zákonné povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Žalobkyně odkázala na závěry rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016, dle něhož je vždy třeba přiměřenost méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“). Rozhodnutí jsou tedy nepřezkoumatelná z důvodu nepřiměřenosti rozhodnutí vůči nezletilým dětem žalobkyně, pro rozpor s Úmluvou o právech dítěte, především čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 této úmluvy. Žalobkyně dále poukázala na směrnici Rady č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, konkrétně čl. 5 odst. 5, a v této souvislosti na závěry rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31. Vyjádřila přesvědčení, že v jejím případě došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného a soukromého života a také do rodinného a soukromého života jejích rodinných příslušníků, kteří legálně pobývají na území ČR. Uvedla, že má na území ČR 2 nezletilé děti – syna, ročník 2011, a dceru, ročník 2003, a manžela, kteří mají povolen trvalý pobyt a dcera zažádala o české státní občanství. Žalobkyně zde podniká, její příjmy jsou vysoké a živí tím celou rodinu. Stará se o děti, zatímco manžel je pracovně mimo domov. Synovi je pouze 10 let, je zapotřebí, aby měl matku po svém boku. Syn i dcera zde navštěvují školy, mají zde spoustu českých přátel a jsou plně integrováni. Podle žalobkyně se tedy žalovaný nedostatečně vypořádal jak s čl. 8 Úmluvy, tak s čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

7. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by byla žalobkyně zkrácena na svých právech. Písemnost si mohla na příslušném poštovním úřadu vyzvednout kdykoliv od 25. 3. 2022 do 5. 4. 2022, kdy byla zásilka vrácena správnímu orgánu I. stupně.
9. Na podporu tvrzení, že jí předvolání nebylo doručeno, žalobkyně neposkytla relevantní důkaz. Z obálky obsahující předvolání vyplývá, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Sama žalobkyně připouští, že její poštovní schránka je řádně označena jejím jménem. K doručování písemností fikcí žalovaný odkázal na početnou judikaturu NSS. Dodal, že žalobkyně neprokázala, že by jí předvolání nebylo doručeno, neprokázala existenci překážek při doručování. Postup správního orgánu I. stupně nelze považovat za přepjatý formalismus, pokud při své činnosti zjistil, že cizinec nesplňuje podmínky pro udělení pobytu stanovené zákonem a postupoval podle příslušných ustanovení zákona. Zastavení řízení z důvodu, že se žalobkyně nedostavila bez vážného důvodu k výsledku, lze označit za zákonný postup. Nebylo třeba žalobkyni opětovně předvolávat k výsledku, pokud byla žalobkyni písemnost doručena řádně fikcí.
10. K námitkám ohledně přiměřenosti napadeného usnesení žalovaný konstatoval, že zde nebyl prostor pro posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, s odkazem na rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2022, č. j. 10 Azs 17/2020-32. Absence výsledného posouzení přiměřenosti napadeného usnesení do soukromého a rodinného života nemůže s ohledem na konkrétní okolnosti případu ovlivnit jeho zákonnost. Žalovaný se dovolával také závěrů NSS v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29. Zastavením správního řízení nedochází ani k porušení Úmluvy ani Úmluvy o právech dítěte, neboť žalobkyni není tímto způsobem znemožněno do budoucna na území pobývat a realizovat rodinný život. Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, s tím, že žalobkyni nebyl udělen dlouhodobý zákaz pobytu, na území může do budoucna pobývat, proto nejde hovořit o rozporu s čl. 8 Úmluvy. Ze spisového materiálu nevyplývá žádná okolnost, kvůli níž by došlo k porušení uvedeného článku ve smyslu jeho extraterritoriálního účinku. K argumentaci vztahující se k čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, a uvedl že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů. Ke konkrétním okolnostem týkajícím se soukromého a rodinného života žalobkyně na území ČR žalovaný znovu připomenul, že posuzování přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců má místo pouze u meritorních rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v rámci odvolacího řízení nenamítala porušení Úmluvy ani Úmluvy o právech dítěte, nemohl se žalovaný touto otázkou zabývat. Z cizineckého informačního systému vyplývá, že na území ČR má povolen trvalý pobyt manžel žalobkyně, je zřejmé, že o nezletilého syna, potažmo o dceru, bude řádné postaráno. Pobytové oprávnění dětí a jejího manžela není závislé na žalobkyni a nebude tímto ovlivněno. V případě nepřítomnosti žalobkyně

na území ČR není bráněno ve výchově či působení na nezletilého syna např. prostřednictvím moderních telekomunikačních prostředků, žalobkyně má právo požádat o nové povolení k pobytu na území na zastupitelském úřadu v domovské zemi a do ČR se vrátit a realizovat zde svůj soukromý a pracovní život.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání přecházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
12. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při němž žalobkyně setrvala na svém stanovisku, žalovaný se z účasti na jednání omluvil.
13. Ze správního spisu soud ověřil, že dle cizineckého informačního systému žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností do 14. 7. 2021. Dne 11. 5. 2021 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, nositelem oprávnění ke sloučení rodiny je manžel žalobkyně. Pobytovou kontrolou ze dne 6. 12. 2021 bylo zjištěno, že žalobkyně na hlášené adrese Moskevská 50/22, Liberec pobývá s dětmi, její manžel nebyl zastižena. K věci žalobkyně uvedla, že manžel pracuje v SRN a rodinu navštěvuje. Správní orgán I. stupně předvolal žalobkyni na 11. 4. 2022 k provedení výsledku. Předvolání k výsledku doručoval i jejímu manželovi. Žalobkyně byla v předvolání poučena o negativních důsledcích nedostavení se na předvolání. Předvolání bylo žalobkyni doručováno na adresu pobytu evidovanou v cizineckém informačním systému Moskevská 50/22, Liberec. Dne 4. 4. 2022 žalobkyně nebyla při doručování písemnosti zastižena, dle údajů na obálce byla vyzvána k vyzvednutí zásilky a bylo jí na místě ponecháno poučení, obálka s písemností byla vrácena na příslušnou poštu a od 25. 3. 2022 připravena k vyzvednutí, žalobkyně si doručovanou písemnost nevyzvedla. K výsledku dne 11. 4. 2022 se nedostavila, z jeho konání se neomluvila, nesdělila důvod, pro který se k výsledku nedostavila. O tom byl správním orgánem I. stupně pořízen úřední záznam. Usnesením ze dne 2. 5. 2022 správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobkyně zastavil. Toto usnesení bylo žalobkyni doručeno na shora uvedenou adresu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 6. 5. 2022. Dne 11. 5. 2022 se proti usnesení žalobkyně odvolala, namítala, že výzvu k předvolání od pošty neobdržela, nemá důvod se vyhýbat výsledku ve věci své žádosti. Vyjádřila přesvědčení, že výzva pro vyzvednutí doporučeného psaní mohla být vložena do schránky s podobným jménem, a proto se nedostala do jejích rukou, což nebyla schopna ovlivnit nebo předvídat. Situace žalobkyně litovala a žádala o nový termín výsledku. Podané odvolání žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno na tutéž adresu, kde si ho dne 13. 8. 2022 převzala.
14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s prvostupňovým usnesením, jímž bylo řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití

rodiny zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 1. 8. 2021.

15. Dle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném pro posuzovanou věc, platí, *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec v řízení o jeho žádosti odmítne vypovídat nebo se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku.*
16. Žalobkyně v první řadě namítala vadu řízení spočívající v tom, že nebyla zachována pětidenní lhůta ve smyslu § 59 správního řádu. Dle § 59 věta druhá správního řádu platí, *předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem.*
17. Předně je třeba poznamenat, že výklad citovaného ustanovení přdestřeny v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2010, č. j. 51 Ca 1/2009-18, podle kterého je lhůtou alespoň 5 dnů k předvolání třeba rozumět alespoň 5 pracovních dnů, není správními soudy aplikován. Např. z rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2022, č. j. 6 As 15/2021-23 (rozsudky NSS i krajských soudů dostupné na www.nssoud.cz), vyplývá, že při počítání lhůty k doručení předvolání vychází NSS z toho, že v citovaném ustanovení jde o lhůtu běžných 5 dnů. Ve věci posuzované v označeném rozsudku se NSS zabýval porušením § 59 správního řádu v případě, kdy den konání ústního jednání, k němuž byl účastník předvolán, připadl právě na konec pětidenní lhůty. Konstatoval, že není vyloučeno, aby vzhledem k povaze věci byla jako dostatečná akceptována i kratší lhůta, při zachování smyslu a účelu, pro který byla stanovena. Současně dovodil, že nikoli každá vada řízení spočívající v nedodržení lhůty k přípravě na jednání má vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí.
18. V projednávané věci bylo žalobkyni předvolání k výsledku účastníka řízení ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců doručeno v souladu s § 169a odst. 1 uvedeného zákona na adresu pobytu evidovanou v cizineckém informačním systému dne 4. 4. 2022 tzv. fikcí, v souladu s § 23 a § 24 odst. 1 správního řádu. Konec lhůty alespoň 5 dnů k přípravě na výsledk připadl na pondělí 11. 4. 2022, v souladu s pravidly pro počítání lhůt podle § 40 odst. 1 písm. a) a c) správního řádu, tedy na den, kdy se měl výsledek konat. Žalovanému je třeba oponovat, že bylo věcí žalobkyně, aby si písemnost vyzvedla na poštovním úřadu kdykoli po uložení dne 25. 3. 2022 do dne, kdy byla zásilka vrácena správnímu orgánu I. stupně. Správní orgány mají předcházet situaci, kdy není lhůta alespoň 5 dnů k přípravě na jednání, výsledk, či jiný úkon dodržena, byť o jediný den, tím, že předvolání zašlou s dostatečným předstihem tak, aby lhůta byla dodržena i v případě, že si účastník předvolání převezme až v poslední den úložní lhůty, resp. že se písemnost považuje za doručenu marným uplynutím desetidenní lhůty dle § 24 odst. 1 správního řádu.
19. Soud ovšem dospěl k závěru, že nedodržení lhůty k přípravě na výsledk žalobkyně o jediný den, nemělo v projednávané věci vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí. Žalobkyně si totiž doručovanou písemnost vůbec v úložní době nevyzvedla, v řízení před správním orgánem I. stupně ani v odvolání žádné skutečnosti, pro které by bylo předvolání možno považovat za doručené s nepřiměřeně krátkým předstihem, neuváděla. Její obranu, že neměla dostatečnou lhůtu pro předvolání,

protože si musela obstarat tlumočníka do vietnamského jazyka, kteří jsou v daném kraji pouze dva, považuje soud za účelovou právě proto, že žalobkyně se o termínu konání výsledku dne 11. 4. 2022 vůbec nedozvěděla z důvodu doručení předvolání tzv. fikcí.

20. Dále žalobkyně namítala, že jí žádné předvolání k výsledku nebylo doručeno, zřejmě z důvodu záměny schránek a pochybení doručovatele. Soud předně konstatuje, že pokud došlo k doručení předvolání tzv. fikcí a žalobkyně se o něm fakticky nedozvěděla, nelze to považovat za zkrácení jejích práv, a to i v případě, kdy nedošlo k následnému vložení doručované písemnosti do schránky (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41; další rozsudky NSS označené v napadeném rozhodnutí). Naznačuje-li žalobkyně, že jí výzva k vyzvednutí doručované písemnosti s příslušným poučením nebyla zanechána ve schránce, patrně z důvodu pochybení na straně doručovatele, je třeba tuto námitku odmítnout. Přestože žalobkyně nemůže přinést důkaz o negativní skutečnosti, tedy o tom, že jí výzva ve schránce či na jiném vhodném místě nebyla doručovatelem zanechána, musí alespoň věrohodným způsobem zpochybnit okolnosti doručování v místě jejího bydliště. Např. poukázat na opakované závažné pochybení při doručování písemností ze strany doručovatelů, na to, že v místě bydliště není vhodné místo pro zanechání výzvy k vyzvednutí doručovaných písemností, či že ve spise je obálka s neodtrženou výzvou apod. (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2021, č. j. 10 As 423/2019-82). Pouhé tvrzení, že v místě bydliště žalobkyně pobývá větší počet vietnamských obyvatel, soud za relevantní zpochybnění postupu doručovatele nepovažuje. Nelze si nepovšimnout, že v jiných případech k žádným problémům při doručování písemností žalobkyni na adresu evidovaného pobytu nedošlo. Žalobkyni byla řádně doručena výzva k odstranění vad žádosti, prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně byla v místě bydliště také bez potíží zastížena cizineckou policií při pobytové kontrole. Při pobytové kontrole bylo současně ověřeno, že v místě bydliště má rodina označenou schránku se jmény všech členů rodiny. Lze uzavřít, že žalobkyni se nepodařilo zpochybnit zjištění správního orgánu I. stupně, že v místě bydliště jí byla dne 25. 3. 2022 v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu zanechána výzva s příslušným poučením k vyzvednutí doručovaného předvolání.
21. Soud tedy konstatuje, že předvolání k výsledku bylo žalobkyni řádně doručeno, žalobkyně se k výsledku nedostavila bez vážného důvodu, byly tedy naplněny předpoklady pro zastavení řízení o její žádosti podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni soud v obecné rovině přisvědčuje, že doručování písemností cizincům třetích zemí může mít v řízení o jejich žádostech vážné důsledky. O to více měla žalobkyně věnovat pozornost průběhu řízení vedeného o její žádosti a zajistit si přebírání doručovaných písemností, případně i jiným způsobem (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Žalovanému soud přisvědčuje, že nebylo povinností správního orgánu I. stupně žalobkyni k výsledku předvolávat opakovaně.
22. Soud se dále plně ztotožnil s názletem žalovaného na aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců ve věci žalobkyně. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu

cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců. Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.

23. Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že pokud je řízení o žádosti zastaveno, nepřipadá aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců v úvahu. NSS např. v rozsudku ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, bodu [17], uvedl: *„Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že výše předestřená sporná otázka je již konstantně řešena v judikatuře tohoto soudu, na kterou rovněž v kasační stížnosti důvodně poukázala stěžovatelka. Obecně v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (například z důvodu, že žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti), nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016 - 41, ze dne 21. 2. 2018, čj. 4 Azs 246/2017 - 35, ze dne 14. 1. 2021, čj. 6 Azs 255/2019 - 46, ze dne 24. 8. 2021, čj. 1 Azs 212/2021 - 37, nebo stěžovatelkou citované rozsudky sp. zn. 1 Azs 266/2018 a sp. zn. 10 Azs 206/2016). Lze proto souhlasit se stěžovatelkou, že v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje.“*
24. Napadená rozhodnutí tedy netrpí nepřezkoumatelností, pokud se otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, potažmo jejích rodinných příslušníků, a to ani z pohledu čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, nevěnovala.
25. Nelze ani obdobně aplikovat závěry NSS, že namítá-li cizinec v řízení nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, potažmo porušení práv dítěte, musí se správní orgán s takovou námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona. Jednak byly tyto závěry uvedeny nikoliv v souvislosti s rozhodnutím o zastavení řízení o žádosti (viz bod [21] shora citovaného rozsudku NSS, shodně např. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2022, č. j. 7 Azs 117/2002-31), jednak žádné skutečnosti týkající se nepřiměřených důsledků vydaného rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobkyně, jejího manžela a dotčení základních práv jejích dětí žalobkyně v řízení nepředestřela.
26. Skutečnosti týkající se jejího soukromého a rodinného života, pro které má ukončení pobytu na území ČR za zásah do práv dle čl. 8 Úmluvy a porušení práv dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, může

žalobkyně případně uplatňovat v řízení o uložení správního vyhoštění, pokud by s ní bylo vedeno.

V. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
29. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. únor 2023

Mgr. Lucie Trejbalová

předsedkyně senátu